Referències del *Quadern d'activitats per a la reunió Vida cristiana i predicació*

1-7 DE MARÇ

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 7, 8

«Quines lliçons aprenem del campament d'Israel?»

(Nombres 7:10) I els prínceps oferiren l'ofrena per a la dedicació de l'altar el dia que fou ungit; i els prínceps oferiren llur ofrena davant l'altar.

***it*-1 p. 523 § 7**
Congregació

A l'antic Israel, els «principals» solien actuar en representació del poble (Esd 10:14). Per això, els «prínceps de les tribus» van presentar una ofrena quan es va establir el tabernacle (Nm 7:1-11). Als dies de Nehemies, els prínceps, els sacerdots i els levites van segellar el pacte en representació de la nació (Ne 9:38-10:27). Durant la travessia dels israelites pel desert, 250 «prínceps de la congregació, escollits en l'assemblea, homes d'anomenada [o importants]» juntament amb Corè, Datan, Abiram i On es van rebel·lar contra Moisès i Aaron (Nm 16:1-3). Seguint les instruccions de Déu, Moisès va escollir «setanta homes d'entre els ancians d'Israel» perquè l'ajudessin a portar «la càrrega del poble» que li era impossible de dur tot sol (Nm 11:16, 17, 24, 25). A Levític 4:15 es parla dels «ancians de la congregació» i, pel que sembla, els representants del poble eren «els seus ancians i els seus caps i els seus jutges i els seus funcionaris» (Nm 1:4, 16; Js 23:2; 24:1).

(Nombres 7:11) I Jahveh va dir a Moisès: Un dia, un príncep, i un altre dia, un altre príncep, oferiran la seva ofrena per a la dedicació de l'altar.

***it*-2 p. 874 § 1**
Rubèn

En el campament d'Israel, els rubenites, envoltats pels descendents de Simeó i Gad, se situaven al sud del tabernacle. Quan la nació es posava en marxa, aquesta divisió de tres tribus, encapçalada per Rubèn, seguia la divisió de tres tribus de Judà, Issacar i Zabuló (Nm 2:10-16; 10:14-20). Aquest també va ser l'ordre en què les tribus van presentar les seves ofrenes el dia de la inauguració del tabernacle (Nm 7: 1, 2, 10-47).

(Nombres 8:25, 26) però als cinquanta anys es retirarà de la tasca del servei, i no farà més la feina, **26** tanmateix estarà al servei dels seus germans en la tenda de la reunió, per guardar el precepte, encara que ell no farà cap tasca; així faràs referent als deures dels levites.

***w04* 1/8 p. 25 § 1**
Punts destacats del llibre de Nombres

8:25, 26. Per tal de distribuir bé les tasques que duien a terme els levites, i com a mostra de consideració per la seva edat, s'havien de retirar del seu servei obligatori quan fossin grans. Tot i això, es podien oferir per ajudar els altres levites. Encara que avui en dia els cristians no es jubilen de predicar, el principi que hi ha rere aquesta llei ens ensenya una valuosa lliçó. Si per la seva edat avançada un cristià no pot complir amb determinades obligacions, pot continuar col·laborant en altres aspectes de servei segons li permetin les seves forces.

Perles espirituals

(Nombres 8:17) Perquè tot primogènit d'entre els fills d'Israel és meu, entre els

homes i entre el bestiar; el dia que vaig colpir tot primogènit en la terra d'Egipte, jo me'ls vaig santificar.

***it*-2 p. 717 § 3**
Primogènit

Com que els primogènits dels israelites serien els caps de les seves famílies, representaven tota la nació. De fet, Jehovà es va referir a tota la nació com al seu «primogènit», ja que va ser la seva primera nació gràcies al pacte abrahàmic (Ex 4:22). En vista que havia conservat la vida de tots els primogènits, Jehovà va manar: «Santifica'm tot primogènit, el primer que obri cada matriu d'entre els fills d'Israel, de l'home i del bestiar» (Ex 13:2). D'aquesta manera, tots els primogènits van ser dedicats a Déu.

Lectura de la Bíblia

(Nombres 7:1-17) I s'esdevingué que el dia que Moisès acabà d'aixecar el tabernacle, el va ungir i el santificà amb tots els seus utensilis; i l'altar amb tots els seus utensilis, i els ungí i els santificà; **2** i els prínceps d'Israel, caps de la casa dels seus pares, que eren prínceps de les tribus, que estaven sobre els comptats, oferiren una ofrena, **3** i portaren llur ofrena davant Jahveh: sis carros coberts i dotze bous; un carro per cada dos prínceps i un bou per cada un, i ho oferiren davant del tabernacle. **4** I Jahveh parlà a Moisès, dient: **5** Rep això d'ells, i serà per fer el servei de la tenda de la reunió, i ho donaràs als levites, a cadascun segons el seu servei. **6** I Moisès prengué els carros i els bous, i els donà als levites. **7** Donà dos carros i quatre bous als fills de Guerxon, segons el seu servei. **8** I quatre carros i vuit bous els donà als fills de Merarí, segons el seu servei, sota la mà d'Itamar, fill d'Aaron, el sacerdot. **9** I als fills de Quehat no els en donà, perquè portaven el servei del santuari sobre les seves espatlles. **10** I els prínceps oferiren l'ofrena per a la dedicació de l'altar el dia que fou ungit; i els prínceps oferiren llur ofrena davant l'altar. **11** I Jahveh va dir a Moisès: Un dia, un príncep, i un altre dia, un altre príncep, oferiran la seva ofrena per a la dedicació de l'altar. **12** I el qui va oferir la seva ofrena el primer dia fou Naasson, fill d'Aminadab, de la tribu de Judà. **13** I la seva ofrena fou un plat de plata de cent-trenta xèquels de pes, i un vas de plata de setanta xèquels, segons el xèquel del santuari: tots dos plens de flor de farina pastada amb oli com un present, **14** una cassoleta d'or de deu xèquels, plena d'encens, **15** un vedell de la vacada, un moltó, un anyell d'un any per a l'holocaust, **16** un boc de les cabres com a sacrifici pel pecat, **17** i per al sacrifici de les ofrenes de pau: dos bous, cinc moltons, cinc bocs, cinc anyells d'un any; aquesta fou l'ofrena de Naasson, fill d'Aminadab.

8-14 DE MARÇ

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 9, 10

«Com dirigeix Jehovà el seu poble»

(Nombres 9:17, 18) I quan el núvol s'alçava de sobre la tenda, llavors els fills d'Israel marxaven, i en el lloc on el núvol es posava, allà acampaven els fills d'Israel. **18** Segons la paraula de Jahveh els fills d'Israel marxaven, i segons la paraula de Jahveh acampaven. Tots els dies que

el núvol es posava sobre el tabernacle, acampaven,

***it*-1 p. 403 § 6**
Campament

Mobilitzar aquest enorme campament d'un lloc a un altre també va ser una gran demostració d'organització. De fet, a Nombres 33 Moisés esmenta uns 40 d'aquests trasllats. Mentre el núvol cobria el tabernacle, el campament es quedava allà on era. Quan el núvol es movia, el campament es movia. «Segons la paraula de Jahveh acampaven i segons la paraula de Jahveh marxaven» (Nm 9:15-23). Dues trompetes de plata anunciaven aquestes ordres de Jehovà al campament (Nm 10: 2, 5, 6). Uns tocs especials d'alarma indicaven que s'havia d'aixecar el campament. Això va passar per primera vegada «el segon any [el 1512 a. de la n. e.], en el segon mes, el dia vint del mes». Amb l'arca del pacte al capdavant, la primera divisió de tres tribus que sortia estava encapçalada per la tribu de Judà i la seguien les d'Issacar i Zabuló. Després, sortien els guersonites i els merarites, que transportaven les parts del tabernacle que tenien assignades. Tot seguit, sortia la divisió de tres tribus encapçalada per la tribu de Rubèn, seguida per les de Simeó i Gad. A continuació, anaven els quehatites amb el santuari, i després la divisió de tres tribus encapçalada per la tribu d'Efraïm, seguida per les de Manassès i Benjamí. Finalment, a la rereguarda sortia la darrera divisió de tres tribus encapçalada per la tribu de Dan, seguida per les d'Aser i Neftalí. D'aquesta manera, les dues divisions de tribus més nombroses i poderoses formaven avantguarda i rereguarda (Nm 10: 11-28).

(Nombres 9:21, 22) I quan el núvol s'hi estava del vespre fins al matí, en alçar-se el núvol al matí, ells marxaven; de dia o de nit, quan el núvol s'alçava, ells marxaven. **22** O si dos dies, o un mes, o un any s'estava el núvol sobre el tabernacle, detenint-se sobre ell, els fills d'Israel acampaven i no marxaven, i quan s'alçava, marxaven;

***w11* 15/4 p. 4 § 4, 5**
Veus la guia de Déu?

Com podem mostrar agraïment per la guia divina? L'apòstol Pau va dir: «Obeïu els que us dirigeixen i sigueu submisos» (Heb. 13:17). Però, fer això no sempre és fàcil. Posem-ne un exemple. Imagina't que ets un israelita de l'època de Moisès. Després d'haver caminat durant un temps, la columna de fum s'atura. Quant de temps s'estarà aquí? Un dia? Una setmana? Potser mesos? I ara et preguntes: «Val la pena desempaquetar-ho tot?». Primer, potser només treus el just i necessari. Però, al cap d'uns dies, cansat de buscar entre les teves coses, decideixes desempaquetar-ho tot. I llavors, just quan acabes de treure-ho tot, veus que la columna de fum comença a aixecar-se... i ara, torna a empaquetar-ho tot! Això no devia ser gens fàcil. Tot i així, «els fills d'Israel marxaven» quan se'ls manava (Nom. 9:17-22).

Llavors, com reaccionem nosaltres quan rebem la guia de Jehovà? Fem cas com els israelites? O seguim fent les coses com sempre? Recentment, hem rebut indicacions relacionades amb, per exemple, la manera de dirigir cursos bíblics, la predicació a persones que parlen una altra llengua, fer l'adoració en família cada setmana, cooperar amb el Comitè d'Enllaç

amb els Hospitals i el nostre bon comportament als congressos. Ara bé, estem familiaritzats amb aquestes noves pautes? També mostrem que agraïm la guia de Déu quan acceptem els consells que se'ns donen. Quan hem de prendre decisions importants, no confiem en la nostra pròpia saviesa, sinó que busquem la guia de Jehovà i de la seva organització. Tal com un nen busca la protecció dels seus pares quan hi ha una tempesta, nosaltres busquem la protecció de l'organització de Jehovà quan ens assoten els problemes d'aquest món.

(Nombres 10:5-8) I quan toqueu alarma, llavors marxaran els campaments dels que estan acampats a l'est. **6** I quan toqueu alarma per segona vegada, llavors marxaran els campaments dels que estan acampats al sud; tocaran alarma per marxar. **7** I en convocar l'assemblea, tocaràs sense fer sonar l'alarma. **8** I els fills d'Aaron, els sacerdots, tocaran les trompetes; i seran per a vosaltres un estatut perpetu per a totes les vostres generacions.

Perles espirituals

(Nombres 9:13) I l'home que sigui pur i no sigui de viatge, si deixa de celebrar la Pasqua, aquesta persona serà tallada del seu poble, perquè no ha ofert l'ofrena de Jahveh al seu temps assenyalat; aquest home portarà el seu pecat.

***it*-1 p. 226 § 4**
Assemblea

La importància de les assemblees. La celebració anual de la Pasqua ens ajuda a veure la importància d'aprofitar al màxim els beneficis espirituals que rebem de Jehovà quan ens reunim. Qualsevol home que fos pur i que no estigués de viatge havia de celebrar la Pasqua; si no ho feia, havia de morir (Nm 9:9-14). Quan el rei Ezequies va convocar a Jerusalem els habitants de Judà i d'Israel per celebrar la Pasqua, va dir: «Fills d'Israel, torneu a Jahveh, [...] no enduriu el vostre bescoll com els vostres pares: doneu la mà a Jahveh, i veniu al seu santuari, que ell ha santificat per sempre, i serviu Jahveh, el vostre Déu, i la seva ira encesa s'apartarà de vosaltres. [...] Jahveh el vostre Déu és misericordiós i compassiu, i ell no apartarà el seu rostre de vosaltres, si torneu a ell» (2Cr 30:6-9). Desatendre deliberadament aquest manament, hauria indicat que donaven l'esquena a Déu. I, encara que els cristians ja no celebraven festes com la Pasqua, l'apòstol Pau els va instar a no deixar de reunir-se regularment. Els va dir: «Interessem-nos els uns pels altres per motivar-nos a mostrar amor i a fer bones obres, sense deixar d'anar a les nostres reunions, com alguns tenen per costum; més aviat, animem-nos els uns als altres, i més ara, que veieu que s'acosta el dia» (He 10:24, 25; consulta *it*-1-S CONGREGACIÓN).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 10:17-36) I el tabernacle fou desmuntat, i els fills de Guerxon i els fills de Merarí marxaren portant el tabernacle. **18** I l'estendard del campament de Rubèn marxà, segons els seus estols, i sobre el seu estol: Elissur, fill de Xedeür. **19** I sobre l'estol de la tribu dels fills de Simeó: Xemuliel, fill de Surixadai. **20** I sobre l'estol de la tribu dels fills de Gad: Eliassaf, fill de Deuel. **21** I els quehatites marxaren portant els objectes sants, i mentre arribaven, els altres aixecaren

el tabernacle. 22 I l'estendard del campament dels fills d'Efraïm marxà, segons els seus estols, i sobre el seu estol: Elixamà, fill d'Ammihud. 23 I sobre l'estol de la tribu dels fills de Manassès: Gamliel, fill de Pedahsur. 24 I sobre l'estol de la tribu dels fills de Benjamí: Abidan, fill de Guidoní. 25 I marxà l'estendard del campament dels fills de Dan, a la rereguarda de tots els campaments, segons els seus estols, i sobre el seu estol: Ahièzer, fill d'Ammixadai. 26 I sobre l'estol de la tribu dels fills d'Aser: Paguiel, fill d'Ocran. 27 I sobre l'estol de la tribu dels fills de Neftalí: Ahirà, fill d'Enan. 28 Aquestes eren les jornades dels fills d'Israel, pels seus estols, quan marxaven. 29 I Moisès digué a Hobab, fill de Reuel, el madianita, sogre de Moisès: Estem marxant cap al lloc del qual Jahveh ha dit: Jo us el donaré. Vine amb nosaltres i et farem bé, perquè Jahveh ha promès bones coses concernent Israel. 30 I ell li digué: No vindré, sinó que aniré a la meva pròpia terra i a la meva parentela. 31 I digué: No ens deixis, si us plau, perquè tu saps on hem d'acampar al desert, i tu seràs com ulls per a nosaltres. 32 I s'esdevindrà, si vens amb nosaltres, que et farem participar del bé que Jahveh ens farà. 33 I marxaren de la muntanya de Jahveh, camí de tres dies; i l'arca del pacte de Jahveh marxava davant d'ells durant tres dies de camí, cercant un lloc de repòs per a ells. 34 I el núvol de Jahveh era sobre ells de dia, quan marxaven del campament. 35 I s'esdevingué, en marxar l'arca, que Moisès digué: Alça't, Jahveh! I els teus enemics seran dispersats, i els qui t'odien fugiran de la teva presència. 36 I en aturar-se digué: Torna, Jahveh! A les míriades de milers d'Israel.

15-21 DE MARÇ

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 11, 12

«Per què no hauríem de tenir un esperit de queixa?»

(Nombres 11:1) I s'esdevingué que el poble murmurà, i això era dolent a les orelles de Jahveh; i Jahveh ho va escoltar, i la seva ira s'encengué, i el foc de Jahveh cremà enmig d'ells i en consumí els extrems del campament.

***w01* 15/6 p. 17 § 20**
No et limitis a escoltar

20 La majoria dels cristians no acaben cometent immoralitat sexual. Tot i això, hem de vigilar de no caure en la murmuració, ja que aquesta ens podria fer perdre l'aprovació de Déu. L'apòstol Pau ens dona aquest consell: «No posem a prova Jehovà, com alguns d'ells [els israelites] el van posar a prova, i van morir picats per les serps. No murmurem, com alguns d'ells van murmurar, i van morir a mans del destructor» (1 Corintis 10:9, 10). Els israelites es van queixar de la miraculosa provisió del mannà murmurant contra Moisès i Aaron i, per tant, contra Déu mateix (Nombres 16:41; 21:5). Va ser menys ofensiva per a Jehovà la murmuració que la fornicació? El relat bíblic explica que molts d'aquests murmuradors van morir a causa de les serps que va enviar Jehovà (Nombres 21:6). Anteriorment, més de 14.700 rebels van ser destruïts per haver murmurat (Nombres 16:49). Per tant, no posem a prova la paciència de Jehovà menyspreant el que ell ens dona.

(Nombres 11:4-6) I la munió de gent que era al seu mig desitjà amb cobejança,

i també els fills d'Israel es tornaren a plànyer, i deien: Qui ens donarà carn per menjar? 5 Recordem el peix que menjàvem de franc a Egipte, els cogombres i els melons i els porros i les cebes i els alls; 6 i ara la nostra ànima està seca, no hi ha res més llevat d'aquest mannà davant dels nostres ulls.

***w06* 15/7 p. 15 § 7**
Evita les murmuracions

7 Com havia canviat l'actitud dels israelites! La gratitud que van sentir al principi per la seva alliberació d'Egipte i la seva fugida a través del mar Roig els va motivar a cantar alabances a Jehovà (Èxode 15:1-21). Però, les incomoditats que van patir al desert i la por als cananeus van fer que la seva gratitud a Déu es transformés en desagraïment. En comptes de valorar la llibertat que Déu els havia donat, el van culpar d'allò que ells veien equivocadament com una restricció. Per tant, les seves murmuracions van demostrar que no agraïen el que Jehovà havia fet per ells. No és d'estranyar que Déu digués: «Fins quan suportaré aquesta congregació malvada que murmuren contra mi?» (Nombres 14:27; 21:5).

(Nombres 11:10-15) I Moisès escoltà el poble plorant per les seves famílies, cadascú a l'entrada de la seva tenda, i la ira de Jahveh es va encendre molt, també semblà malament als ulls de Moisès. 11 I Moisès va dir a Jahveh: Per què has fet mal al teu servent? I per què no he trobat gràcia als teus ulls, que tu has posat la càrrega de tot aquest poble sobre meu? 12 ¿Sóc jo qui va concebre tot aquest poble? ¿Sóc jo qui el va infantar, perquè tu em diguis: Porta'ls al teu si, com un pare que cria un nadó, a la terra que vas jurar als seus pares? 13 D'on trauré carn per donar a tot aquest poble? Perquè ploren a mi, dient: Dóna'ns carn per menjar! 14 No puc jo sol portar tot aquest poble, perquè és massa pesat per a mi. 15 I si em tractes així, mata'm, si us plau, mata'm, si he trobat gràcia als teus ulls, i no em deixis veure la meva desgràcia.

***it*-2 p. 855 § 2**
Discussió

Murmuració. La murmuració desanima i és destructiva. Poc després de sortir d'Egipte, els israelites van murmurar contra Jehovà criticant Moisès i Aaron, els líders que Ell havia nomenat (Ex 16:2, 7). Més tard, les seves queixes van desanimar Moisès fins al punt de voler morir (Nm 11: 13-15). La murmuració pot posar en perill la vida de qui murmura. Jehovà va considerar aquestes murmuracions contra Moisès com una rebel·lió contra la Seva autoritat (Nm 14:26-30). Molts van perdre la vida a causa de la crítica.

Perles espirituals

(Nombres 11:7, 8) I el mannà era com la llavor de coriandre, i el seu aspecte, com l'aspecte del bdel·li. 8 I el poble s'escampava, i el recollia, i el molia amb pedres de molí o el batia en el morter, i el bullia dins l'olla, i en feien coques; i el seu gust era com el gust de pastissets amb oli.

***it*-2 p. 288**
Mannà

Descripció. El mannà era «com la llavor de coriandre, blanc», i el seu aspecte «era com l'aspecte del bdel·li», una substància transparent similar a la cera amb una forma semblant a una perla. El mannà tenia

un gust «com d'un pastisset amb mel» o «de pastissets amb oli». Una vegada es molia o es picava al morter, es cuinava en olles o se'n feien pans rodons (Ex 16: 23, 31; Nm 11:7, 8).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 11:1-15) I s'esdevingué que el poble murmurà, i això era dolent a les orelles de Jahveh; i Jahveh ho va escoltar, i la seva ira s'encengué, i el foc de Jahveh cremà enmig d'ells i en consumí els extrems del campament. **2** Llavors el poble cridà Moisès, i Moisès pregà a Jahveh, i el foc s'apagà. **3** I va anomenar el nom d'aquell lloc Taberà, perquè el foc de Jahveh cremà enmig d'ells. **4** I la munió de gent que era al seu mig desitjà amb cobejança, i també els fills d'Israel es tornaren a plànyer, i deien: Qui ens donarà carn per menjar? **5** Recordem el peix que menjàvem de franc a Egipte, els cogombres i els melons i els porros i les cebes i els alls; **6** i ara la nostra ànima està seca, no hi ha res més llevat d'aquest mannà davant dels nostres ulls. **7** I el mannà era com la llavor de coriandre, i el seu aspecte, com l'aspecte del bdel·li. **8** I el poble s'escampava, i el recollia, i el molia amb pedres de molí o el batia en el morter, i el bullia dins l'olla, i en feien coques; i el seu gust era com el gust de pastissets amb oli. **9** I quan queia la rosada sobre el campament a la nit, el mannà hi queia al damunt. **10** I Moisès escoltà el poble plorant per les seves famílies, cadascú a l'entrada de la seva tenda, i la ira de Jahveh es va encendre molt, també semblà malament als ulls de Moisès. **11** I Moisès va dir a Jahveh: Per què has fet mal al teu servent? I per què no he trobat gràcia als teus ulls, que tu has posat la càrrega de tot aquest poble sobre meu? **12** ¿Sóc jo qui va concebre tot aquest poble? ¿Sóc jo qui el va infantar, perquè tu em diguis: Porta'ls al teu si, com un pare que cria un nadó, a la terra que vas jurar als seus pares? **13** D'on trauré carn per donar a tot aquest poble? Perquè ploren a mi, dient: Dóna'ns carn per menjar! **14** No puc jo sol portar tot aquest poble, perquè és massa pesat per a mi. **15** I si em tractes així, mata'm, si us plau, mata'm, si he trobat gràcia als teus ulls, i no em deixis veure la meva desgràcia.

22-28 DE MARÇ

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 13, 14

«La fe ens fa valents»

(Nombres 13:31-33) Però els homes que havien pujat amb ell digueren: No podem pas pujar contra el poble, perquè és més fort que nosaltres. **32** I donaren als fills d'Israel un mal informe de la terra que havien explorat, dient: La terra que hem travessat per explorar-la és una terra que devora els seus habitants, i tota la gent que hem vist enmig d'ella són homes d'una gran estatura. **33** I allà vam veure els nefilim, els fills d'Anac, del llinatge dels nefilim; i als nostres ulls, nosaltres érem com llagostos; i així érem als ulls d'ells.

(Nombres 14:11) I Jahveh digué a Moisès: ¿Fins quan em menyspreará aquest poble? ¿I fins quan no creuran en mi, malgrat tots els senyals que he obrat enmig d'ells?

(Nombres 14:1-4) I tota la congregació aixecà la seva veu i cridà, i el poble plorà

aquella nit. **2** I tots els fills d'Israel murmuraren contra Moisès i Aaron, i tota la congregació els digué: Tant de bo haguéssim mort en la terra d'Egipte! Tant de bo haguéssim mort en aquest desert! **3** I, per què Jahveh ens porta cap a aquesta terra per caure per l'espasa? Les nostres mullers i els nostres petits esdevindran una presa. No seria millor per a nosaltres de tornar a Egipte? **4** I es digueren els uns als altres: Designem un cap, i tornem a Egipte.

(Nombres 14:6-9) I Josuè, fill de Nun, i Caleb, fill de Jefunnè, dos dels qui havien explorat la terra, es van esquinçar els vestits, **7** i parlaren a tota la congregació dels fills d'Israel, dient: La terra que vam travessar per explorar-la és una terra extraordinàriament bona. **8** Si Jahveh es complau amb nosaltres, ell ens portarà dins aquesta terra i ens la donarà, una terra que regalima llet i mel. **9** Això sí, no us rebel·leu contra Jahveh, i no tingueu por de la gent de la terra, perquè ells seran el nostre pa; llur ombra de protecció els ha estat retirada, i Jahveh és amb nosaltres: no els tingueu por.

***w06* 1/10 p. 17 § 5, 6**
La fe i el temor de Déu ens ajuden a ser valents

5 Josuè i Caleb, dos dels espies, estaven desitjant entrar a la Terra Promesa. Per això van dir sobre els cananeus: «Ens els menjarem com pa. No tenen defensa, Jahvè és amb nosaltres. No els temeu» (Nombres 14:9; *MM*). Potser eren massa optimistes Josué i Caleb? De cap manera! Igual que la resta de la nació, ells havien vist com Jehovà havia humiliat els egipcis i els seus déus amb les deu plagues. A més, van veure com Jehovà ofegava el faraó i el seu exèrcit al mar Roig (Salm 136:15). Evidentment els deu espies i aquells que els van fer cas no tenien cap excusa per tenir por. Per això, Jehovà va expressar el seu dolor amb aquestes paraules: «Fins quan no creuran en mi, malgrat tots els senyals que he obrat enmig d'ells?» (Nombres 14:11).

6 Jehovà va assenyalar l'arrel del problema: la covardia del poble va posar en evidència la seva falta de fe. Per tant, veiem que la fe i la valentia estan estretament relacionades. Per això, l'apòstol Joan va escriure respecte la lluita espiritual de la congregació cristiana: «La nostra fe és el que ens ha fet vèncer el món» (1 Joan 5:4). Avui dia, uns sis milions de testimonis de Jehovà, joves i grans, ja siguin més forts o més dèbils, prediquen les bones notícies del Regne per tot el món perquè tenen la mateixa fe que Josué i Caleb. Cap enemic ha pogut silenciar aquest exèrcit tan poderós i valent (Romans 8:31).

Perles espirituals

(Nombres 13:27) I li van explicar, i digueren: Vam entrar a la terra on ens vas enviar, que certament regalima llet i mel, i això és el seu fruit.

(Levític 20:24) I us dic: Vosaltres posseireu llur terra i jo mateix us la donaré perquè la posseïu, una terra que regalima llet i mel. Jo sóc Jahveh, el vostre Déu, que us he separat dels pobles.

***it*-1 p. 740**
La terra que Déu va donar a Israel

La terra que Déu va donar a Israel era una bona terra. Quan Moisès va enviar espies a explorar la Terra Promesa i obtenir

mostres del que produïa, van portar figues, magranes i un sarment amb un raïm tan gran que el van haver de portar amb un pal entre dos homes! Tot i que la falta de fe va fer que alguns d'ells tinguessin por, els espies van informar d'aquella terra: «Certament regalima llet i mel» (Nm 13:23, 27).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 13:1-20) I Jahveh parlà a Moisès, dient: **2** Envia homes a explorar la terra de Canaan que jo dono als fills d'Israel. Enviaràs un home per cada tribu dels seus pares, cadascun un príncep d'entre ells. **3** I Moisès els envià des del desert de Paran, segons la paraula de Jahveh; tots aquells homes eren caps dels fills d'Israel. **4** I aquests eren els seus noms: de la tribu de Rubèn, Xammua, fill de Zacur. **5** De la tribu de Simeó, Xafat, fill d'Horí. **6** De la tribu de Judà, Caleb, fill de Jefunnè. **7** De la tribu d'Issacar, Igal, fill de Jossef. **8** De la tribu d'Efraïm, Oixea, fill de Nun. **9** De la tribu de Benjamí, Paltí, fill de Rafú. **10** De la tribu de Zabuló, Gadiel, fill de Sodí. **11** De la tribu de Josep, de la tribu de Manassès, Gadí, fill de Sussí. **12** De la tribu de Dan, Ammiel, fill de Guemal·lí. **13** De la tribu d'Aser, Setur, fill de Micael. **14** De la tribu de Neftalí, Nahbí, fill de Vofsí. **15** De la tribu de Gad, Gueuel, fill de Maquí. **16** Aquests són els noms dels homes que Moisès envià a explorar la terra. I Moisès va anomenar Oixea, fill de Nun, Josuè. **17** I Moisès els envià a explorar la terra de Canaan, i els digué: Pugeu per aquí, pel Nègueb, i pugeu a la muntanya; **18** i mireu com és la terra, i si el poble que hi habita és fort o feble, si són pocs o molts; **19** i com és la terra on viuen, si és bona o dolenta; i com són les ciutats on viuen, si són com camps oberts o fortaleses; **20** i com és la terra, si és grassa o magra, si hi ha arbres o no. I esforceu-vos, i preneu del fruit de la terra. I el temps era el temps dels primers raïms.

29 DE MARÇ-4 D'ABRIL

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 15, 16

«Vigila amb l'orgull i l'excés de confiança»

(Nombres 16:1-3) I Corè, fill d'Ishar, fill de Quehat, fill de Leví, va prendre amb ell Datan i Abiram, fills d'Eliab, i On, fill de Pèlet, dels fills de Rubèn, **2** i s'aixecaren contra Moisès amb dos-cents cinquanta homes dels fills d'Israel, prínceps de la congregació, escollits en l'assemblea, homes d'anomenada; **3** i s'aplegaren contra Moisès i Aaron, i els digueren: Ja n'hi ha prou!, perquè tota la congregació és santa, tots ells, i Jahveh és enmig seu; ¿per què, doncs, us exalceu vosaltres sobre l'assemblea de Jahveh?

***w11* 15/9 p. 27 § 12**
Et coneix Jehovà?

12 Tot i així, mentre la nació d'Israel encara estava de camí a la Terra Promesa, Corè va començar a veure el que per a ell eren problemes sobre la manera com Déu havia organitzat la Seva adoració. Llavors, 250 homes prominents es van posar de part de Corè i van intentar canviar les coses. Corè i els altres devien estar molt segurs de la seva amistat amb Jehovà, ja que van dir a Moisès: «Ja n'hi ha prou!, perquè tota la congregació és santa, tots ells, i Jahveh és enmig seu» (Nom. 16:1-3).

Quin orgull i excés de confiança tenien! Moisès els va dir: «Jahveh mostrarà els qui són seus» **(*llegeix Nombres 16:5*)**. Al final del dia següent, Corè i tots aquells que es van unir a la seva rebel·lió van morir (Nom. 16:31-35).

(Nombres 16:8-10) I Moisès digué a Corè: Escolteu ara, fills de Leví! **9** Us sembla poc que el Déu d'Israel us hagi separat de la congregació d'Israel per fervos atansar a ell per fer el servei del tabernacle de Jahveh, i per estar davant la congregació per servir-los? **10** I que ell t'hagi fet atansar a tu, i a tots els teus germans, els fills de Leví, amb tu? I encara voleu el sacerdoci?

***w11* 15/9 p. 27 § 11**
Et coneix Jehovà?

11 Moisès i Corè van tenir actituds totalment diferents a l'hora de mostrar respecte per l'organització de Jehovà i les seves decisions. La seva manera d'actuar va afectar la manera com Jehovà els veia. Corè era un levita quehatita i va tenir molts privilegis com, per exemple, veure l'alliberació d'Israel al mar Roig, posar-se de part de Jehovà quan els israelites desobedients es van rebel·lar a la muntanya del Sinaí, i participar en el transport de l'arca del pacte (Èx. 32:26-29; Nom. 3:30, 31). S'havia mantingut fidel a Jehovà durant molts anys i era molt respectat al campament d'Israel.

(Nombres 16:32) i la terra obrí la seva boca i els engolí a ells, i les seves cases, i tots els homes de Corè, i tota la seva propietat.

(Nombres 16:35) I sortí foc de Jahveh, i consumí els dos-cents cinquanta homes que oferien encens.

Perles espirituals

(Nombres 15:32-35) I quan els fills d'Israel eren al desert, trobaren un home que recollia llenya el dia de descans. **33** I els qui el trobaren recollint llenya el portaren a Moisès i a Aaron, i a tota la congregació, **34** i el posaren sota custòdia, perquè no havia estat establert què s'havia de fer amb ell. **35** I Jahveh digué a Moisès: Aquest home certament ha de morir; tota la congregació l'apedregarà fora del campament.

***w98* 1/9 p. 20 § 1, 2**
Assegura't de posar en primer lloc el més important

Per a Jehovà aquest assumpte era molt seriós. Per això va dir a Moisès: «Aquest home certament ha de morir» (Nombres 15:35). Per què era tan enèrgica la condemna de Jehovà?

El poble tenia sis dies per recollir fusta i atendre tot el que tingués a veure amb l'aliment, la roba i el sostre. Però el setè dia l'havien de dedicar a les seves necessitats espirituals. Tot i que no era incorrecte recollir fusta, sí que era incorrecte ferho mentre havien d'estar adorant Jehovà. Tot i que els cristians no estem sota la Llei mosaica, aquest incident ens ensenya a donar prioritat a «les coses més importants» (Filipencs 1:10).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 15:1-16) I Jahveh parlà a Moisès, dient: **2** Parla als fills d'Israel, i els diràs: Quan entreu a la terra dels vostres estatges, que jo us dono, **3** i feu una ofrena de foc a Jahveh, un holocaust o un sacrifici per complir un vot especial, o una ofrena voluntària, o en els vostres

temps assenyalats, per oferir una ofrena d'olor suau per a Jahveh, del bestiar menut o gros, [4] llavors el qui ofereixi la seva ofrena portarà a Jahveh un present d'un dècim d'efà de flor de farina pastat amb un quart d'in d'oli; [5] i oferiràs un quart d'in de vi per a la libació, a més de l'holocaust o del sacrifici, per cada anyell. [6] O per un moltó, oferiràs un present de dos dècims d'efà de flor de farina pastada amb un terç d'in d'oli. [7] I per a la libació oferiràs un terç d'in de vi, olor suau a Jahveh. [8] I quan preparis un vedell com a holocaust, o com a sacrifici per complir un vot especial, o per ofrenes de pau a Jahveh, [9] llavors ell oferirà amb el vedell un present de tres dècims d'efà de flor de farina pastada amb la meitat d'un in d'oli. [10] I per a la libació oferiràs la meitat d'un in de vi, com a ofrena de foc d'olor suau a Jahveh. [11] Així es farà amb cada bou, o amb cada moltó, o amb cada anyell, o amb les cabres. [12] Segons el nombre que preparis, així faràs per cadascun segons llur nombre. [13] Tot nadiu farà aquestes coses així, en oferir una ofrena de foc d'olor suau a Jahveh. [14] I si un estranger sojorna amb vosaltres, o algú s'estableix entre vosaltres en les vostres generacions, si fa una ofrena de foc d'olor suau a Jahveh, ell ho farà igual que vosaltres feu. [15] Hi haurà un sol estatut per a vosaltres, els de la congregació, i per a l'estranger que sojorna amb vosaltres, un estatut perpetu per les vostres generacions, tal com vosaltres sou, així serà l'estranger davant Jahveh. [16] Hi haurà una sola llei i una sola ordenança per a vosaltres i per a l'estranger que sojorna amb vosaltres.

VIDA CRISTIANA

«No imitis els que no són lleials»

(Nombres 16:26, 27) I parlà a la congregació, dient: Aparteu-vos ara de les tendes d'aquests homes malvats i no toqueu res del que tenen, perquè no sigueu destruïts en tots els seus pecats. [27] I es retiraren del voltant de la tenda de Corè, Datan i Abiram. I Datan i Abiram sortiren i es posaren drets a l'entrada de les seves tendes, amb les seves mullers i els seus fills i els seus petits.

(Nombres 16:31-33) I s'esdevingué, en acabar ell de dir totes aquestes paraules, que la terra que era sota ells es partí, [32] i la terra obrí la seva boca i els engolí a ells, i les seves cases, i tots els homes de Corè, i tota la seva propietat. [33] I ells, amb tot el que tenien, baixaren vius al sepulcre; i la terra es tancà sobre ells, i van desaparèixer d'enmig de l'assemblea.

5-11 D'ABRIL

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 17-19

«Jehovà era la seva herència»

(Nombres 18:6, 7) I jo, heus aquí, he pres els vostres germans, els levites, d'enmig dels fills d'Israel; donats a vosaltres com un do de Jahveh, per fer el servei de la tenda de la reunió. [7] Però tu, i els teus fills amb tu, tindreu cura del vostre sacerdoci en tot el que es refereix a l'altar, i dins del vel, i servireu; us he donat el vostre sacerdoci com un do de servei; i l'estrany que s'hi atansi serà fet morir.

(Nombres 18:20) I Jahveh digué a Aaron: No tindràs heretat en la terra d'ells,

ni tindràs part enmig d'ells: jo sóc la teva part i la teva heretat enmig dels fills d'Israel.

(Nombres 18:24) Perquè jo he donat en heretat als levites els delmes dels fills d'Israel, que oferiran a Jahveh com a ofrena elevada; per això els he dit: Enmig dels fills d'Israel, no posseiran cap heretat.

***w11* 15/9 p. 13 § 9**
Estàs fent de Jehovà la teva herència?

9 Pensem en els levites. Ells no van rebre cap terra com a herència. I com que l'adoració pura era la seva prioritat, havien de confiar en Jehovà per subsistir. Per això, Déu els va dir: «Jo sóc la teva part» (Nom. 18:20). Tot i que nosaltres no servim en un temple literal com els sacerdots i els levites, sí que podem imitar la seva actitud confiant que Jehovà ens donarà el necessari. A mesura que ens endinsem en aquests darrers dies, la nostra confiança en Jehovà serà cada vegada més important (Ap. 13:17).

(Nombres 18:21) I heus aquí, jo he donat als fills de Leví com a heretat tots els delmes d'Israel a canvi del seu servei, ja que treballen en el servei de la tenda de la reunió.

(Nombres 18:26, 27) I parlaràs als levites, i els diràs: Quan prendreu dels fills d'Israel els delmes que jo us he donat d'ells per a heretat vostra, llavors oferireu una ofrena elevada d'això a Jahveh, el delme dels delmes. **27** I la vostra ofrena elevada us serà comptada com el gra de l'era i com la plenitud del cup.

***w11* 15/9 p. 7 § 4**
Jehovà és la meva herència

4 Què significava per als levites aquesta assignació? Jehovà va dir que ell seria la seva herència en el sentit que, en comptes de rebre una terra, a ells se'ls havia confiat un valuós privilegi de servei. La seva herència era «el sacerdoci de Jahveh» (Jos. 18:7). El context de Nombres 18:20 ens ensenya que això no els faria empobrir en sentit material **(*llegeix Nombres 18:19, 21, 24*)**. Els levites rebrien «tots els delmes d'Israel a canvi del seu servei», és a dir, el 10 per cent de tota la producció d'Israel i dels animals domèstics que naixessin. Per part seva, els levites contribuïen amb la desena part del que rebien, «tot el millor», per donar suport al sacerdoci (Nom. 18: 25-29). Els sacerdots també rebien «totes les ofrenes elevades de les coses santes» que els fills d'Israel oferien a Jehovà. Per tant, els sacerdots tenien bones raons per confiar plenament que Jehovà els donaria tot el necessari.

Perles espirituals

(Nombres 18:19) Totes les ofrenes elevades de les coses santes que els fills d'Israel oferiran a Jahveh, les he donades a tu i als teus fills i a les teves filles amb tu, per estatut perpetu: un pacte de sal perpetu davant Jahveh per a tu i per a la teva descendència amb tu.

***g02* 8/6 p. 14 § 2**
La sal, un bé molt preuat

La sal també es va convertir en un símbol d'estabilitat i permanència. Per això, quan a la Bíblia es parla d'una promesa solemne se l'anomena «un pacte de sal» (Nombres 18:19). Això és perquè sovint, les dues parts segellaven el pacte menjant un àpat amb sal. Sota la Llei mosaica, s'afegia sal als sacrificis que s'oferien a l'altar, i això representava que estaven lliures de corrupció o defectes.

Lectura de la Bíblia

(Nombres 18:1-13) I Jahveh va dir a Aaron: Tu, i els teus fills i la casa del teu pare amb tu, portareu la iniquitat del santuari; i tu, i els teus fills amb tu, portareu la iniquitat del vostre sacerdoci. **2** I també els teus germans, la tribu de Leví, la tribu del teu pare, fes-los atansar a tu, i que se t'ajuntin i et serveixin; i tu i els teus fills amb tu servireu davant la tenda del testimoni. **3** I guardaran el teu precepte i el precepte de tota la tenda; únicament no s'atansaran als utensilis del santuari ni a l'altar, i no moriran, ni ells ni vosaltres. **4** I s'ajuntaran a tu, i guardaran el precepte de la tenda de la reunió per fer tot el servei de la tenda, i cap estrany no s'atansarà a vosaltres. **5** I guardareu el precepte del santuari i el precepte de l'altar, i no hi haurà més ira contra els fills d'Israel. **6** I jo, heus aquí, he pres els vostres germans, els levites, d'enmig dels fills d'Israel; donats a vosaltres com un do de Jahveh, per fer el servei de la tenda de la reunió. **7** Però tu, i els teus fills amb tu, tindreu cura del vostre sacerdoci en tot el que es refereix a l'altar, i dins del vel, i servireu; us he donat el vostre sacerdoci com un do de servei; i l'estrany que s'hi atansi serà fet morir. **8** I Jahveh parlà a Aaron: Heus aquí, jo t'he donat també l'encàrrec de les meves ofrenes elevades: totes les coses santificades dels fills d'Israel te les he donat com a porció de la unció, i als teus fills, en estatut perpetu. **9** Això serà teu de les coses més santes reservades del foc: tota ofrena d'ells, qualsevol present d'ells, tot llur sacrifici pel pecat i tot llur sacrifici per la culpa, que em restituiran, serà cosa molt santa per a tu i per als teus fills. **10** T'ho menjaràs en un lloc santíssim; tot mascle en menjarà: et serà cosa santa. **11** Això també serà teu: l'ofrena elevada de llur do, amb totes les ofrenes brandades dels fills d'Israel; ho he donat a tu, i als teus fills i a les teves filles amb tu, en estatut perpetu: tot aquell qui sigui pur a casa teva en menjarà. **12** Tot el millor de l'oli, i tot el millor del most i del blat, el primer que n'oferiran a Jahveh, t'ho he donat a tu. **13** Les primícies de tot el que hi ha a la terra, que ells portaran a Jahveh, seran teves: tot el qui sigui pur a casa teva en menjarà.

12-18 D'ABRIL

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 20, 21

«Sigues mans fins i tot quan estiguis sota pressió»

(Nombres 20:2-5) I no hi havia aigua per a la congregació, i s'aplegaren contra Moisès i contra Aaron. **3** I el poble va discutir amb Moisès, i parlà dient: Tant de bo haguéssim mort quan els nostres germans van morir davant Jahveh! **4** ¿I per què heu portat l'assemblea de Jahveh en aquest desert, per morir aquí nosaltres i els nostres animals? **5** ¿I per què ens heu fet pujar d'Egipte, per portar-nos en aquest lloc dolent? No és un lloc de sembres, ni de figues, ni de vinyes, ni de magranes: no hi ha aigua per beure.

w19.02 **p. 12 § 19**
Sigues mans i agradaràs a Jehovà

19 Evitarem cometre errors. Pensa en Moisès. Durant dècades va ser un home mans

i va agradar a Jehovà. Però cap al final dels 40 anys al desert, Moisès no va demostrar aquesta qualitat. La seva germana, que segurament era qui li havia salvat la vida a Egipte, acabava de morir i havia estat enterrada a Cadés. I una vegada més, els israelites es tornaven a queixar perquè deien que Moisès no es preocupava per ells. Llavors, van discutir amb ell per la falta d'aigua. Ells havien vist els miracles que havia fet Jehovà mitjançant aquest servent i sabien que Moisès havia estat un bon líder. Tot i això, es van queixar per no tenir aigua i, a més, van criticar Moisès i el van culpar de la set que passaven (Nom. 20:1-5, 9-11).

(Nombres 20:10) I Moisès i Aaron van reunir l'assemblea davant la roca, i els digué: Escolteu, ara, oh rebels! És que us farem brollar aigua d'aquesta roca?

***w19.02* p. 13 § 20, 21**
Sigues mans i agradaràs a Jehovà

20 Moisès es va enfadar molt, i va deixar de ser humil i dòcil. En lloc de parlar a la roca, tal com Jehovà li havia manat, es va omplir de ràbia i va dir amb amargura al poble que ell faria un miracle. A continuació, va donar dos cops a la roca i va sortir molta aigua. L'orgull i la ira el van fer cometre un error molt greu (Sl. 106:32, 33). Com que en aquella ocasió no va tenir seny, Moisès va perdre l'oportunitat d'entrar a la Terra Promesa (Nom. 20:12).

21 Aquest relat ens ensenya moltes lliçons. Primer, ens hem d'esforçar constantment per cultivar una actitud mansa. Si en algun moment deixem de fer-ho, l'orgull ens pot dominar, i pot fer que parlem i actuem de manera poc assenyada. Segon, l'estrès ens debilita i, per això, hem d'intentar mantenir la calma, fins i tot quan estem sota pressió.

(Nombres 20:12) I Jahveh va dir a Moisès i a Aaron: Com que vosaltres no heu cregut en mi per santificar-me davant dels ulls dels fills d'Israel, per això no fareu entrar aquesta assemblea a la terra que els he donat.

***w09* 1/9 p. 19 § 5**
Un jutge que sempre fa el que és correcte

Primer, Jehovà no havia manat a Moisès que parlés al poble i, encara menys, que els declarés rebels. Segon, Moisès i Aaron no van glorificar Déu. Per això, Jehovà els va dir: «No heu cregut en mi per santificar-me» (versicle 12). Quan Moisès va dir al poble «*farem* brollar aigua d'aquesta roca», era com si estigués dient que serien ell i Aaron —i no pas Déu— qui els donarien aigua de manera miraculosa. Tercer, aquesta sentència estava en harmonia amb judicis anteriors. Déu ja havia negat l'entrada a Canaan a la generació rebel anterior i, per això, en aquest cas va fer el mateix amb Moisès i Aaron (Nombres 14: 22, 23). Quart, Moisès i Aaron eren els líders d'Israel i, per tant, la seva responsabilitat era molt més gran davant Déu (Lluc 12:48).

Perles espirituals

(Nombres 20:23-27) I Jahveh va parlar a Moisès i a Aaron al mont Or, a la frontera de la terra d'Edom, dient: **24** Aaron serà reunit amb el seu poble, perquè no entrarà a la terra que jo he donat als fills d'Israel, perquè fóreu rebels a la paraula de la meva boca a les aigües de Meribà.

25 Pren Aaron i Eleazar, el seu fill, i fes-los pujar al mont Or. 26 I fes despullar Aaron de les seves vestidures, i vesteix-ne Eleazar, el seu fill, i Aaron serà reunit amb el seu poble, i morirà allà. 27 I Moisès ho va fer tal com Jahveh havia manat, i van pujar al mont Or als ulls de tota la congregació.

***w14* 15/6 p. 26 § 12**
Veus les febleses dels altres com les veu Jehovà?

12 En cadascuna d'aquestes situacions Jehovà podria haver castigat Aaron allà mateix, però va veure que el Seu servent ni era una mala persona ni havia comès errors tan greus. Sembla que Aaron havia deixat que les circumstàncies o la influència dels altres el desviessin del bon camí. Malgrat tot, quan li van fer veure els seus errors, va estar disposat a admetre'ls i va acceptar el consell diví (Èx. 32:26; Nom. 12:11; 20:23-27). Jehovà va decidir centrar-se en la fe d'Aaron i en el seu penediment. Per això, segles més tard encara es parlava d'Aaron i dels seus descendents com persones que temien Déu (Sl. 115:10-12; 135:19, 20).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 20:1-13) I els fills d'Israel, tota la congregació, arribaren al desert de Sin el mes primer, i el poble sojornà a Cadeix. I Maria morí allà, i fou enterrada allà. 2 I no hi havia aigua per a la congregació, i s'aplegaren contra Moisès i contra Aaron. 3 I el poble va discutir amb Moisès, i parlà dient: Tant de bo haguéssim mort quan els nostres germans van morir davant Jahveh! 4 ¿I per què heu portat l'assemblea de Jahveh en aquest desert, per morir aquí nosaltres i els nostres animals? 5 ¿I per què ens heu fet pujar d'Egipte, per portar-nos en aquest lloc dolent? No és un lloc de sembres, ni de figues, ni de vinyes, ni de magranes: no hi ha aigua per beure. 6 I Moisès i Aaron se'n van anar de davant l'assemblea cap a l'entrada de la tenda de la reunió, i van caure sobre els seus rostres; i la glòria de Jahveh se'ls va aparèixer. 7 I Jahveh parlà a Moisès, dient: 8 Pren la vara i reuneix la congregació, tu i Aaron, el teu germà; i parlareu a la roca davant dels ulls d'ells, i us donarà la seva aigua, i els faràs sortir aigua de la roca, i donaràs de beure a la congregació i al seu bestiar. 9 I Moisès va prendre la vara de davant Jahveh, com ell li havia manat. 10 I Moisès i Aaron van reunir l'assemblea davant la roca, i els digué: Escolteu, ara, oh rebels! És que us farem brollar aigua d'aquesta roca? 11 I Moisès va aixecar la seva mà, i va colpir la roca amb la seva vara dues vegades, i van sortir aigües abundants, i va beure la congregació i el seu bestiar. 12 I Jahveh va dir a Moisès i a Aaron: Com que vosaltres no heu cregut en mi per santificar-me davant dels ulls dels fills d'Israel, per això no fareu entrar aquesta assemblea a la terra que els he donat. 13 Aquestes són les aigües de Meribà, on els fills d'Israel van discutir amb Jahveh, i ell es va santificar en ells.

VIDA CRISTIANA

No et deixis emportar!

(Èxode 23:2) No aniràs darrere la multitud per fer mal, i no testificaràs en un procés posant-te de part de la majoria per pervertir la justícia.

19-25 D'ABRIL

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 22-24

«Jehovà converteix una maledicció en una benedicció»

(Nombres 22:3-6) i Moab s'espantà molt d'aquell gran poble, perquè era nombrós; i Moab tenia angúnia davant dels fills d'Israel. **4** Llavors Moab digué als ancians de Madian: Ara aquesta multitud lleparà tot el que ens envolta, com el bou llepa l'herba del camp. I Balac, fill de Sipor, era en aquell temps rei de Moab. **5** I envià missatgers a Balaam, fill de Beor, a Petor, que és a la vora del riu, a la terra dels fills del seu poble, per cridar-lo, dient: Mira, un poble ha sortit d'Egipte; heus aquí, cobreix el país, i s'ha establert davant meu. **6** Ara doncs, vine i maleeix-me aquest poble, perquè ell és més fort que jo: potser el podré colpir, i el podré treure del país; perquè jo sé que aquell que tu beneeixes serà beneït, i aquell que tu maleeixes serà maleït.

(Nombres 22:12) I Déu digué a Balaam: No vagis amb ells, ni maleeixis el poble, perquè és beneït.

(Nombres 22:34, 35) I Balaam digué a l'àngel de Jahveh: He pecat, perquè no sabia que tu et posaves dret per trobar-me en el camí, i ara, si sembla malament als teus ulls, me'n tornaré. **35** I l'àngel de Jahveh digué a Balaam: Vés amb aquests homes, però solament diràs la paraula que jo et diré. I Balaam anà amb els prínceps de Balac.

(Nombres 23:11, 12) I Balac digué a Balaam: Què m'has fet? T'he pres per maleir els meus enemics i, heus aquí, certament, els has beneït. **12** I ell va respondre, i digué: No he de tenir cura de parlar el que Jahveh posa a la meva boca?

(Nombres 24:12, 13) I Balaam digué a Balac: ¿No vaig declarar també als teus missatgers que em vas enviar, dient: **13** Encara que Balac em donés la seva casa plena de plata i d'or, no puc transgredir la paraula de Jahveh per fer bé o mal del meu propi cor; sinó que el que Jahveh dirà, això diré?

***bt* p. 53 § 5**
Es declaren «les bones notícies sobre Jesús»

5 Igual que al primer segle, les persones que avui dia persegueixen el poble de Déu no han aconseguit silenciar la predicació. Una vegada rere l'altra, obliguen els cristians a moure's d'un lloc a un altre —ja sigui a la presó o a altres zones—, i això no ha fet més que contribuir a que el missatge del Regne arribi a persones d'altres llocs. Per exemple, durant la Segona Guerra Mundial, els testimonis de Jehovà van donar un excel·lent exemple en els camps de concentració nazis. Un jueu que va conèixer els testimonis en un d'aquests camps, explica: «La valentia dels presoners testimonis de Jehovà em va convèncer que la seva fe estava basada en les Escriptures, i jo també em vaig fer testimoni».

***it*-2 p. 250**
Bogeria

La bogeria d'oposar-se a Jehovà. El profeta Balaam va cometre la bogeria de profetitzar contra Israel per rebre diners del rei moabita Balac. Però Jehovà va desbaratar els seus esforços. Tal com va explicar l'apòstol Pere, «un ase, que no pot parlar, va parlar amb veu d'hu-

mà per intentar impedir que el profeta fes una bogeria». Per referir-se a la bogeria de Balaam, l'apòstol va fer servir la paraula grega *paraphronia*, que transmet la idea de «perdre el cap» (2Pe 2:15, 16; Nm 22: 26-31).

Perles espirituals

(Nombres 22:20-22) I Déu vingué a Balaam de nit, i li digué: Si els homes vénen a cridar-te, alça't, vés amb ells, però només faràs allò que jo et diré. **21** I Balaam es llevà al matí, i albardà la seva somera, i se n'anà amb els prínceps de Moab. **22** I la ira de Jahveh es va encendre perquè ell hi anava, i l'àngel de Jahveh es posà al camí per oposar-se-li; i ell cavalcava damunt la seva somera, i anaven amb ell dos servents seus.

***w04* 1/8 p. 27 § 2**
Punts destacats del llibre de Nombres

22:20-22. Per què es va encendre la ira de Jehovà contra Balaam? Jehovà havia dit al profeta Balaam que no maleís els israelites (Nombres 22:12). Tot i això, el profeta va anar amb els homes de Balac amb la intenció de maleir Israel. Balaam volia complaure el rei de Moab i rebre una recompensa (2 Pere 2:15, 16; Judes 11). Encara que Balaam va ser forçat a beneir Israel en comptes de maleir-lo, va seguir buscant el favor del rei suggerint-li que les adoradores de Baal seduïssin els israelites (Nombres 31:15, 16). Llavors, la ira de Jehovà es va encendre contra Balaam per la seva cobdícia sense escrúpols.

Lectura de la Bíblia

(Nombres 23:11-26) I Balac digué a Balaam: Què m'has fet? T'he pres per maleir els meus enemics i, heus aquí, certament, els has beneït. **12** I ell va respondre, i digué: No he de tenir cura de parlar el que Jahveh posa a la meva boca? **13** I Balac li digué: Vine, si us plau, amb mi en un altre lloc des d'on el puguis veure; només veuràs el seu extrem, i no el veuràs tot, i des d'allí me'l maleiràs. **14** I el dugué al camp de Sofim, al cim del Pisgà, i edificà set altars, i oferí un vedell i un moltó sobre cada altar. **15** I digué a Balac: Col·loca't aquí al costat del teu holocaust, i jo aniré allà a trobar Déu. **16** I Jahveh sortí a trobar Balaam, i posà paraula a la seva boca, i digué: Torna a Balac, i parlaràs així. **17** I vingué a ell i, heus aquí, era dret vora el seu holocaust, i els prínceps de Moab amb ell. I Balac li digué: Què ha dit Jahveh? **18** I Balaam pronuncià el seu discurs, i digué: Alça't, Balac, i escolta, para l'orella, fill de Sipor. **19** Déu no és pas un home, perquè menteixi, ni un fill d'home, perquè se'n desdigui. Dirà una cosa, i no la farà? Parlarà, i no ho executarà? **20** Heus aquí, jo he rebut l'encàrrec de beneir; ell, doncs, ha beneït, i no ho puc revocar. **21** No ha contemplat cap iniquitat en Jacob, ni ha vist perversitat en Israel. Jahveh, el seu Déu, és amb ell, i l'aclamen com a rei. **22** Déu els tragué d'Egipte: per això té el vigor d'un bou salvatge. **23** Perquè no hi ha presagi contra Jacob, ni endevinació contra Israel; al seu temps serà dit de Jacob i d'Israel: Això és el que Déu ha fet. **24** Heus aquí, el poble s'aixecarà com una lleona, i s'alçarà com un lleó; no s'ajaurà fins que hagi devorat la presa, i hagi begut la sang dels morts. **25** I digué Balac a Balaam: Si no el maleeixes, tampoc no el beneeixis. **26** I Balaam respongué, i digué a Balac: No t'he parlat dient: Tot allò que digui Jahveh, allò faré?

26 D'ABRIL-2 DE MAIG

TRESORS DE LA BÍBLIA | NOMBRES 25, 26

«Les accions d'un sol home van salvar moltes persones»

(Nombres 25:1, 2) I Israel habità a Xitim, i el poble començà a fornicar amb les filles de Moab; 2 i aquestes convidaren el poble als sacrificis dels seus déus, i el poble menjà, i adorà els seus déus.

***lv* p. 97 § 1, 2**
«Fugiu de la fornicació!»

EL PESCADOR es dirigeix cap al seu lloc favorit. Té la intenció de pescar una classe de peix en concret. Per tal d'aconseguir-ho, tria un esquer i llança la canya a l'aigua. Al cap d'una estona, el fil es tensa i la canya es doblega. El pescador fa girar el rodet i somriu; sap que ha escollit l'esquer adient.

2 L'any 1473 a. de la n. e., un home anomenat Balaam va meditar molt en quin esquer utilitzar. La presa, però, era el poble de Déu, que acampava a les planes de Moab, a la frontera amb la Terra Promesa. Balaam deia que era un profeta de Jehovà, quan en realitat només era un home cobdiciós a qui havien pagat per maleir Israel. Però Jehovà va intervenir perquè Balaam només pogués beneir Israel. Decidit a aconseguir la recompensa, Balaam va raonar llavors que, si els israelites es veien temptats a cometre un pecat greu, potser podria fer que Déu maleís el Seu poble. Amb aquest objectiu en ment, Balaam va llançar l'esquer: les seductores noies de Moab (Nombres 22:1-7; 31:15, 16; Apocalipsi [Revelació] 2:14).

(Nombres 25:3-5) I Israel s'ajuntà a Baal-Peor, i la ira de Jahveh es va encendre contra Israel. 4 I Jahveh va dir a Moisès: Pren tots els prínceps del poble i executa'ls davant Jahveh, de cara al sol, i la ira encesa de Jahveh s'apartarà d'Israel. 5 I Moisès digué als jutges d'Israel: Que cadascun de vosaltres mati els seus homes que s'han ajuntat a Baal-Peor.

***lv* p. 98 § 4**
«Fugiu de la fornicació!»

4 Què va preparar el camí per a aquesta tragèdia? Doncs que el poble havia desenvolupat un cor malvat. S'havien allunyat de Jehovà, el mateix Déu que els havia alliberat d'Egipte, els havia proporcionat aliment al desert i els havia protegit i conduït fins a la Terra Promesa (Hebreus 3:12). Tenint present aquest fet, l'apòstol Pau va escriure: «No forniqueu, com alguns d'ells van fornicar, i en van caure en un sol dia vint-i-tres mil» (1 Corintis 10:8).

(Nombres 25:6-11) I, heus aquí, un home dels fills d'Israel vingué i portà als seus germans una dona madianita, davant dels ulls de Moisès i davant dels ulls de tota la congregació dels fills d'Israel, que ploraven a l'entrada de la tenda de la reunió. 7 I Pinhàs, fill d'Eleazar, fill d'Aaron, el sacerdot, ho va veure, i es va alçar d'enmig de la congregació i va prendre una llança a la seva mà, 8 i entrà darrere l'home d'Israel fins a l'alcova, i els travessà tots dos, l'home d'Israel i la dona, pel ventre. I la plaga s'aturà de sobre els fills d'Israel. 9 I els morts per aquella plaga foren vint-i-quatre mil. 10 I Jahveh parlà a Moisès, dient: 11 Pinhàs, fill d'Eleazar, fill del sacerdot Aaron, ha fet apartar la meva ira de sobre els fills d'Israel, perquè ha estat zelós amb el meu zel

enmig d'ells, per això no he consumit els fills d'Israel en el meu zel.

Perles espirituals

(Nombres 26:55, 56) Però la terra serà repartida a sort; rebran la seva herència segons el nombre dels noms de les tribus dels seus pares. **56** Segons la selecció a sort, la seva herència serà repartida entre els grups més i menys nombrosos.

***it*-2 p. 238 § 1, 2**
Límit

Sembla que es van tenir en compte dos factors a l'hora de repartir la terra entre les tribus: els resultats del sorteig de les terres i la mida de la tribu. El sorteig tan sols establia la ubicació aproximada de la terra heretada per cada tribu. D'aquesta manera, s'assignava una secció —al nord, sud, est o oest— al llarg de la costa o de la regió muntanyosa. Com que era Jehovà qui decidia, s'evitaven gelosies i queixes entre les tribus (Pr 16:33). D'aquesta manera, Déu també va guiar els assumptes de tal manera que la ubicació de cada tribu estigués d'acord amb la profecia que va fer el patriarca Jacob abans de morir, que trobem a Gènesi 49:1-33.

Un cop determinada la ubicació de cada tribu per sorteig, s'havia de concretar fins on arribaria el seu territori. Això es feia en proporció al segon factor: la mida de la tribu. Tal com va dir Jehovà: «Repartireu l'herència de la terra a la sort, segons les vostres famílies: a les més nombroses donareu molt en herència, i a les menys nombroses donareu menys en herència; cadascú tindrà la seva terra allà on li toqui» (Nm 33:54). La decisió de la ubicació geogràfica era ferma, però es van haver de fer alguns ajustaments pel que fa a la mida de cada herència. Per això, quan es va veure que el territori per a Judà era massa extens, es van assignar algunes parts de la seva àrea a la tribu de Simeó (Js 19:9).

Lectura de la Bíblia

(Nombres 25:1-18) I Israel habità a Xitim, i el poble començà a fornicar amb les filles de Moab; **2** i aquestes convidaren el poble als sacrificis dels seus déus, i el poble menjà, i adorà els seus déus. **3** I Israel s'ajuntà a Baal-Peor, i la ira de Jahveh es va encendre contra Israel. **4** I Jahveh va dir a Moisès: Pren tots els prínceps del poble i executa'ls davant Jahveh, de cara al sol, i la ira encesa de Jahveh s'apartarà d'Israel. **5** I Moisès digué als jutges d'Israel: Que cadascun de vosaltres mati els seus homes que s'han ajuntat a Baal-Peor. **6** I, heus aquí, un home dels fills d'Israel vingué i portà als seus germans una dona madianita, davant dels ulls de Moisès i davant dels ulls de tota la congregació dels fills d'Israel, que ploraven a l'entrada de la tenda de la reunió. **7** I Pinhàs, fill d'Eleazar, fill d'Aaron, el sacerdot, ho va veure, i es va alçar d'enmig de la congregació i va prendre una llança a la seva mà, **8** i entrà darrere l'home d'Israel fins a l'alcova, i els travessà tots dos, l'home d'Israel i la dona, pel ventre. I la plaga s'aturà de sobre els fills d'Israel. **9** I els morts per aquella plaga foren vint-i-quatre mil. **10** I Jahveh parlà a Moisès, dient: **11** Pinhàs, fill d'Eleazar, fill del sacerdot Aaron, ha fet apartar la meva ira de sobre els fills d'Israel, perquè ha estat zelós amb el meu zel enmig d'ells, per això no he consumit els fills d'Israel en el meu zel. **12** Per això, digues: Heus aquí, jo faig el meu pacte de pau amb

ell; 13 i serà per a ell, i per a la seva descendència després d'ell, el pacte del sacerdoci perpetu, perquè ha estat zelós pel seu Déu, i ha fet expiació pels fills d'Israel. 14 I el nom de l'home d'Israel mort, que fou mort amb la dona madianita, era Zimrí, fill de Salú, príncep d'una casa pairal dels simeonites. 15 I el nom de la dona madianita morta era Cozbí, filla de Sur, cap de tribu d'una casa pairal a Madian. 16 I Jahveh parlà a Moisès, dient: 17 Ataqueu els madianites i venceu-los; 18 perquè ells us han atacat seduint-vos, conspirant contra vosaltres en la qüestió de Peor, i en la qüestió de Cozbí, la filla d'un príncep de Madian, llur germana, que fou morta en el dia de la plaga per causa de Peor.

TALLER DE PREDICACIÓ

Discurs

***w04* 1/4 p. 29**
Preguntes dels lectors

Per què 1 Corintis 10:8 diu que 23.000 israelites van morir en un sol dia per haver comès fornicació, mentre que Nombres 25:9 diu que van ser 24.000?

Hi ha diversos factors que poden explicar la diferència de xifres entre aquests dos relats. La més senzilla podria ser que el número exacte estigués entre 23.000 i 24.000; per tant, es podria arrodonir cap amunt o cap avall.

Vegem una altra possibilitat. L'apòstol Pau va fer referència al relat dels israelites a Xitim com un exemple d'advertència per als cristians de l'antiga Corint, una ciutat coneguda pel seu llibertinatge. Per això va escriure: «No cometem immoralitat sexual, com alguns d'ells van cometre immoralitat sexual, i en un sol dia en van caure 23.000». Fent referència a aquells que Jehovà va executar per haver comès fornicació, Pau menciona 23.000 persones (1 Corintis 10:8).

Ara bé, el relat de Nombres 25 diu que «Israel s'ajuntà a Baal-Peor, i la ira de Jahveh es va encendre contra Israel». Per això Jehovà va manar a Moisès que executés «tots els prínceps del poble». Moisès, per la seva banda, va manar els jutges que duguessin a terme aquesta ordre. Finalment, quan Finehàs va actuar amb rapidesa executant els israelites que van introduir les madianites al campament, «la plaga s'aturà». El relat acaba dient que «els morts per aquella plaga foren vint-i-quatre mil» (Nombres 25:1-9).

La quantitat que es menciona a Nombres evidentment inclou «els prínceps del poble» executats pels jutges i aquelles persones que van ser directament executades per Jehovà. Els prínceps que van morir a mans dels jutges podrien haver estat fàcilment mil, arribant així al número de 24.000. Aquests prínceps —o líders— van ser culpables d'haver-se «ajuntat a Baal-Peor», tant per haver comès fornicació, haver participat en les festes o senzillament per haver-ho consentit.

Pel que fa a la paraula traduïda com «ajuntat», una obra de referència bíblica explica que pot significar «adherir-se a una persona». Els israelites eren un poble dedicat a Jehovà, però a l'haver-se «ajuntat a Baal-Peor» van trencar el seu vot de dedicació a Déu. Uns set-cents anys més tard, Jehovà va dir als israelites mitjançant el profeta Osees: «Però ells se n'anaren a Baal-Peor, i es van consagrar a la vergonya, i es tornaren tan abominables com

allò que van estimar» (Osees 9:10). Tots els que hi van participar mereixien el judici de Déu. Per això, Moisès va recordar als fills d'Israel: «Els vostres ulls han vist el que Jahveh va fer en el cas de Baal-Peor; perquè tots els homes que van anar darrere Baal-Peor, Jahveh, el teu Déu, els va destruir d'enmig teu» (Deuteronomi 4:3).

(Nombres 25:9) I els morts per aquella plaga foren vint-i-quatre mil.

VIDA CRISTIANA

«Tria bé els teus amics»

(Nombres 25:9) I els morts per aquella plaga foren vint-i-quatre mil.

Llevat que s'indiqui el contrari, les cites de les Escriptures Hebrees corresponen a *La Santa Bíblia*, Trinitarian Bible Society, i les cites de les Escriptures Gregues corresponen a la *Traducció del Nou Món de les Escriptures Gregues Cristianes*. Quan se citen altres versions, s'indica així: *BCI - Bíblia catalana. Traducció interconfessional*; *BEC - Bíblia Evangèlica Catalana*; *MM - La Bíblia*, Monjos de Montserrat; *NM - Traducció del Nou Món* (edició en anglès de 2013). En algunes cites bíbliques s'ha utilitzat la cursiva per emfatitzar-ne alguna expressió.

© 2020 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania